

РЕШЕНИЕ

№ 698

гр. София, 26.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-VI-Ж, в закрито заседание на двадесет и шести ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Татяна Костадинова

Членове: Радостина Данаилова
Владимир Вълков

като разгледа докладваното от Радостина Данаилова Въззивно гражданско дело № 20211100513038 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 435 и сл. ГПК.

Образувано е по жалба с вх. № 86286/03.09.2021 г. на ЧСИ М.П. на длъжника по изпълнението М.В. Д. срещу постановление от 07.07.2021 г., по изп. дело № 20098510400348 на ЧСИ М.П., с което е отказано прекратяване на изпълнителното дело на основание чл. 433, ал.1, т.8 ГПК.

Доводите в жалбата са, че след 17.06.2010 г., когато е наложена възбрана върху несеквестируемо жилище на длъжника, по делото не са извършвани изпълнителни действия, поради което и то е прекратено по силата на закона, като жалбоподателят счита.

Взискателят по изпълнителното дело оспорва жалбата, като счита, че не са налице предпоставките за прекратяване на изпълнителното.

В мотиви на ЧСИ са развити съображения за допустимост ,но неоснователност на жалбата, тъй като давността била многократно прекъсвана с извършване на изпълнителни действия и подаване на искания от взискателя.

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, след като обсъди доводите на жалбоподателя и прецени представените доказателства, намира следното:

Съгласно чл. 435, ал. 2 ГПК длъжникът може да обжалва постановлението за глоба и насочването на изпълнението върху имущество, което смята за несеквестируемо, отнемането на движима вещ или отстраняването му от имот, поради това, че не е уведомен надлежно за

изпълнението, отказа на съдебния изпълнител да извърши нова оценка по реда на чл. 468, ал. 4 и чл. 485 ГПК, определянето на трето лице за pazач, ако не са спазени изискванията на чл. 470 ГПК, както и в случаите по чл. 486, ал. 2 ГПК, отказа на съдебния изпълнител да спре, прекрати или да приключи принудителното изпълнение, както и акта на съдебния изпълнител, с който се определят дължими по делото разноски. Жалбата се подава чрез съдебния изпълнител в двуседмичен срок от извършването на действието, съответно от деня на съобщението (чл. 436, ал. 1 ГПК).

Следователно жалбата е насочена срещу подлежащо на съдебен контрол действия на съдебния изпълнител и е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Изпълнителното дело е образувано през 2000 г. първоначално пред ДСИ, като впоследствие е продължено от ЧСИ П., считано от 11.03.2009 г. по искане на вискателя.

Релевантни за преценката относно предпоставките на чл.433, ал.1, т.8 ГПК за прекратяване на изпълнителното дело са посочените в разпоредбата факти относно бездействие на вискателя да поиска извършване на изпълнителни действия в продължение на две години, респективно неизвършването на такива в продължение на повече от 2 години въз основа на вече отправено искане.

В случая по изпълнителното дело се установява, че след образуването му и след твърдяната от жалбоподателя дата 17.06.2010 г. са предприемани изпълнителни действия и вискателят многократно е депозирал молби за извършване на такива действия, съответно на 24.08.2010 г. е извършена продажба на движими вещи, на 24.11.2011 г.е извършен опис на други движими вещи, на 22.05.2012 г. вискателят е поискал налагане на запор върху банкови сметки, на 04.03.2014 г. вискателят е поискал относно извършване на изпълнителни действия, на 17.12.2015 г. е подадена нова молба от вискателя с искане за изпълнителни действия по отношение на недвижим имот, на 03.08.2016г. е подадена поредна молба от вискателя за извършване на изпълнителни действия, молби с такива искания са подавани на 19.07.2017г., 03.07.2018 г. , на 07.11.2018 г .е наложен запор върху 2 бр. МПС, на 18.05.2020 г. вискателя е поискал събиране на информация относно банкови сметки и сейфове и насочване на изпълнението срещу сумите и вещите в тях.

Следователно в нито един момент изтеклите периоди между предприемането на принудителни действия и подаването на искания за извършване на такива не надвишават 2 годишен срок, поради което и не са налице предпоставките за прекратяване на изпълнителното дело.

Неоснователни са доводите на длъжника, че единствено изпълнителни действия, които са дали реален резултат, респективно искания за извършването им, по които съдебният изпълнител е предприел изпълнение са пречка за прекратяване на изпълнително дело.

Прекратяването по чл.433, ал.1, т.8 ГПК е единствено санкционна последица от бездействие на вискателя във връзка с принудителното изпълнение, респективно на избрания от него съдебен изпълнител, а не е в зависимост от резултата от предприетите принудителни действия, респективно не преследва като цел бонификация за неплатежоспособния длъжник и не го освобождават от принудително изпълнение.

Така в случая запорните съобщения относно вземания по банкови сметки, трудово възнаграждение и пенсия не са довели до никакъв резултат поради липса на секвестрестимулируеми вземания на длъжника, което обаче не е равнозначено на бездействие при изпълнение, а на невъзможност за принудително такова.

По изложените съображения депозираната пред настоящия състав жалба, в допуснатата до разглеждане част, следва да бъде оставена без уважение.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на жалба с жалба с вх. № 86286/03.09.2021 г. на ЧСИ М.П. на длъжника по изпълнението М.В. Д. срещу постановление от 07.07.2021 г. по изп. дело № 20098510400348 на ЧСИ М.П., с което е отказано прекратяване на изпълнителното дело на основание чл. 433, ал.1, т.8 ГПК.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____